

Πορεία εφόδου για το Κάστρο

/ Πεμπτουσία

image not found or type unknown

Όταν οι άνδρες της εμπροσθοφυλακής έφθασαν στην κορφή

του Αγίου Κωνσταντίνου, η αυγή είχε φωτίσει την ανατολή με τη ρόδινη αλουργίδα της κι οι δυο θάλασσες φάνταζαν να απλώνονται απέραντες· η μια σαν ένα λευκό άνθος με βαθυγάλαζο στήμονα με χρυσίζουσες και άλικες ανταύγειες, καθώς υποδεχόταν την ελαφύτερη ανατολή, η άλλη σαν σκιασμένη μαύρη γη, με της.

Τότε οι βάρβαροι στάθηκαν σε

μια στενωπό, όπου προστατεύονταν από τα πεύκα, από τα οποία ήταν κατάφυτο το βουνό, κι ο αρχηγός τους διέταξε να χωρισθούν σε τρεις ομάδες και να προχωρήσουν η καθεμιά χωριστά· να προσέχουν να κρατάνε απόσταση πεντακοσίων βημάτων μεταξύ τους, ώστε να μην κινήσουν τις υποψίες σε όποιον έβλεπε τον στρατό, έχοντας βγει από πολύ νωρίς να τους δει από μακριά.

Είχαν κρύψει με επιμέλεια τα

όπλα τους κάτω από τα φαρδιά ρούχα τους, είχαν βγάλει τα σαρίκια και τα φέσια τους, που ήταν μεγάλα, όρθια και στρογγυλεμένα, και έμοιαζαν με ανατολίτες ζωέμπορους ή με περιπλανώμενουςπραματευτές.

Αν κατηφόριζαν κατευθείαν από την κορυφή του Αγίου Κωνσταντίνου στην κοιλάδα που οι ντόπιοι την έλεγαν «τ' Αρβανίτη», ο δρόμος για το Κάστρο ήταν

οδήγησε ανατολικότερα, προς τα ψηλότερη κορυφή,

την Καραφιλτζανάκα. Έτσι,

κατέβηκαν στην ωραία γραφική τοποθεσία του Προφήτη Ηλία, όπου ήπιαν δροσερό νερό από την κρυστάλλινη πηγή, κάτω από τη σκιά γιγάντιων πλαταμιών. Ήταν τέλη Απριλίου και, παρόλο που επικρατούσε δροσιά, υπήρχε απόλυτη νηνεμία και η μέρα προβλεπόταν πολύ ζεστή, αν και ο ήλιος δεν είχε ανατείλει ακόμα.

Από κει, αφού στράφηκαν

βορειοανατολικά, διέτρεξαν ένα μεγάλο επικλινές οροπέδιο, απ' όπου η θέα είναι εκπληκτική· το Αιγαίο φαίνεται να απλώνεται αχανές μεταξύ του πανύψηλου Άθω, της Εύβοιας και των νησιών. Φθάνοντας στα ριζά του βουνού της Κασσινίτζουάκας, έονισαν ν' ανεβαίνουν προς τ' αριστερά και να κατευθύνονται

Μπήκαν σ' ένα σκιερό σύδεντρο,

όπου κυλούσε ένα ρυάκι, ένα σημείο κοντά στους Τρεις Σταυρούς, που ήταν γνωστό ως «Κρύο Πηγάδι». Το παμπάλαιο πηγάδι που βρίσκεται εδώ είναι στοιχειωμένο κι από το χείλος του πολύ συχνά βγαίνουν φαντάσματα, μεταξύ των οποίων κι ένας αράπης με τσιμπούκι· όχι Άραβας μελαψός αλλά κατάμαυρος Αιθίοπας. Ο γερο-Σολμάν, που το γνώριζε αυτό, πρότεινε στους συντρόφους του κι έκαμαν όλοι ευσεβή προσευχή, μόλις ανέτειλε ο ήλιος· γονάτισαν και χτύπησαν τρεις φορές τα μέτωπά τους στο λιθόστρωτο, επικαλούμενοι την ευσπλαχνία της σκιάς του αρχαίου ομοθρήσκου τους, ο οποίος, ποιος ξέρει εξαιτίας ποιας αμαρτίας είχε μείνει έξω από τον Παράδεισο και το φάντασμά του εξακολουθούσε να περιπλανιέται σ' εκείνη τη μελαγχολική τοποθεσία.

Άκουσε την αφήγηση της ιστορίας

%Ftochos_8__Agi0s%